

JUSTISDEPARTEMENTET	
21 DES 2005	
SAKSNR.:	200504026
AVD/KONT/BEH:	LOV/EO/HI
DOK.NR. 72	ARKIVKODE:

**Statens råd for
funksjonshemmede**

Justisdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Deres referanse:
200504026 EO HI/an

Vår referanse:
Arkiv:622 05/3591

Dato
19.12.2005
Saksbehandler:
JKK

Telefon:
24163064

E-Post:jkk@shdir.no

Høringsuttalelse til NOU 2005:8 Likeverd og tilgjengelighet

Innledende kommentarer

Statens råd for funksjonshemmede, SRFF, viser til høringsbrev av 7.7.2005 og oversender herved våre kommentarer.

SRFF, er svært fornøyd med at forslag til diskriminerings- og tilgjengelighetslov er lagt frem. Denne loven vil sammen med andre sektorlover kunne bli et sentralt virkemiddel for styrking av rettigheter og bedre muligheter til deltakelse for personer med nedsatt funksjonsevne.

Lovforslaget er todelt, for det første foreslås et diskrimineringsvern på grunnlag av nedsatt funksjonsevne og for det andre foreslås plikt til universell utforming. For at loven skal ha kraft og styrke, er det viktig at disse to delene beholdes og behandles samlet. For personer med nedsatt funksjonsevne er tilgjengelige løsninger avgjørende for samfunnsdeltakelse på like linje med andre. Rådet vektlegger at likeverd for personer med nedsatt funksjonsevne forutsetter tilgjengelighet og at utilgjengelige løsninger utgjør diskriminering av personene som møter hindringene. Lovforslaget er utformet for både å kunne påvirke utviklingen og slå ned på dagens utilgjengelige løsninger.

Det foreslåtte diskrimineringsvernet for personer med nedsatt funksjonsevne er i hovedsak i tråd med innholdet i den nye diskrimineringsloven og bestemmelsene om diskrimineringsvern i arbeidsmiljøloven, se for øvrig kommentarene nedenfor. Rådet støtter i stor grad utvalgets vurderinger og forslag, og mener at det er på høy tid at personer med nedsatt funksjonsevne omfattes av det menneskerettslig prinsippet om likeverd og også får en lovbeskyttelse mot diskriminering.

Selv med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven, vil det fortsatt være forskjeller i vernet mellom de ulike diskrimineringsgrunnlagene. Rådet støtter i prinsippet utvalgets forslag til nærmere utredning av en generell diskrimineringslov for alle grunnlagene, herunder spørsmålet om grunnlovsfesting av diskrimineringsvernet. Samtidig vil vi sterkt understreke at det ikke må forsinke behandlingen av forslaget til diskriminerings- og tilgjengelighetslov.

SRFF vil kommentere følgende områder:

- Diskrimineringsgrunnlaget nedsatt funksjonsevne
- Indirekte diskriminering
- Aktivitetsplikt
- § 9 Plikt til generell tilrettelegging (universell utforming)
- § 10 Plikt til individuell tilrettelegging
- § 11 Plikt til universell utforming av bygg og anlegg mv.
- Felles ombud
- Meklingsordning
- Strafferettslig vern
- Evaluering

Diskrimineringsgrunnlaget nedsatt funksjonsevne

Rådet støtter utvalgets vurderinger og forslag til definisjon av diskrimineringsgrunnlaget "nedsatt funksjonsevne". Rådet vil påpeke at definisjonen av grunnlaget skal tolkes vidt, på en slik måte at fokus i konkrete saker rettes mot diskrimineringssituasjonen, og ikke om personene tilhører en viss personkrets eller definert gruppe.

Indirekte diskriminering

Utvalget skiller mellom arbeidslivets område og andre samfunnsområder og stiller strengere krav til hva som ansees som indirekte diskriminering for andre samfunnsområder enn for arbeidslivet.

Rådet er enig med utvalgets flertallsforslag til definisjon av begrepet "indirekte diskriminering", og oppfatter utvalgets tolkning å være i tråd med den tidligere definisjonen i arbeidsmiljøloven (1977) § 54 C. I de spesielle merknadene til § 13 -1 i Ot.prp. nr 49 (2004-2005) om lov om arbeidsmiljø, arbeidstid og stillingsvern mv. (arbeidsmiljøloven) heter det at "... med indirekte diskriminering menes enhver tilsynelatende nøytral bestemmelse, betingelse, praksis, handling eller unnlattelse som faktisk virker slik at en person stilles dårligere enn andre av grunner som nevnt i § 13-1."

Rådet støtter også at diskrimineringsgrunnlaget "funksjonshemming" i arbeidsmiljøloven endres til "nedsatt funksjonsevne" og at arbeidsmiljøloven får en henvisningsbestemmelse om at diskriminering på grunnlag av nedsatt funksjonsevne reguleres i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven.

Aktivitetsplikt

Rådet deler langt på vei utvalget sitt syn på aktivitetsplikt. Erfaringer fra andre land viser at lovforbud mot diskriminering ikke er tilstrekkelig for å sikre et aktiv antidiskrimineringsarbeid. Diskrimineringslovgivningen trenger supplerende tiltak for å oppnå intensjonen med loven. For eksempel har EU etter innføring av antidiskrimineringsdirektivene en omfattende satsing på supplerende tiltak, som for eksempel holdnings- og informasjonskampanjer, kompetanseoppbyggingstiltak for grupper som utsettes for diskriminering, arbeidsgivere, interesseorganisasjoner, håndhevere i ombudene og i domstolsapparatet. Begrunnelsen for tiltakene er at lovgivningen alene ikke kan endre diskriminerende praksis. Vi oppfatter at utfordringene i Norge mht til å oppnå effekter av antidiskrimineringslovgivningen vil være tilsvarende andre land, og at det er nødvendig at diskriminerings- og tilgjengelighetsloven suppleres med forpliktende tiltak som understøtter lovens formål.

For diskriminerings- og likestillingsombudet vil aktivitetsplikten kunne være viktig virkemiddel i pådriverarbeidet i forhold til offentlige myndigheter og arbeidslivet. For offentlige myndigheter og arbeidslivets organisasjoner vil rådet understreke at aktivitetsplikten må omfatte personalpolitiske virkemidler i enhver virksomhet. Rekrutteringspolitikken skal gjenspeile mangfoldet i samfunnet, og særlig viktig i denne forbindelse er rekruttering og hindring av utstøting av personer med nedsatt funksjonsevne. Sysselsettingsgraden blant funksjonshemmede er i dag 44 prosent, som er 30 % lavere enn sysselsettingen i hele befolkningen.

I tillegg er det viktig at aktivitetsplikten fylles med innhold. En må se nærmere på hvordan det kan gjøres, men trolig kan en hente inspirasjon fra både HMS-arbeid, ordninger med verneombud med mer. Også arbeidslivets parter må være pådrivere og aktive dialogpartnere. Et inkluderende arbeidsliv er et ansvar som allerede i dag påhviler den enkelte arbeidsgiver og arbeidslivets parter, en forpliktelse som også er nedfelt i IA-avtalen. Aktivitetsplikten i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven vil således ikke representere noe helt nytt, men understreke allerede eksisterende ansvar og forpliktelser. Den lave sysselsettingsgraden blant funksjonshemmede understreker betydningen av bla. et aktivt og systematisk arbeid.

Utvalget foreslår også en særskilt aktivitetsplikt knyttet til universell utforming og at denne skal gjelde for offentlig og privat virksomhet rettet mot allmennheten, jf § 9 første ledd. Plikten innebærer at virksomhetene må vise til konkret arbeid, som for eksempel å kartlegge situasjonen i virksomheten, og til forbedringstiltak som er planlagt eller iverksatt. Tilsynsansvaret foreslås lagt til Likestillings- og diskrimineringsombudet.

SRFF støtter også utvalgets forslag til særskilt aktivitetsplikt, jf § 9 første ledd, ut fra samme begrunnelse. Samtidig vil rådet påpeke at utvalgets forslag til universell utforming av bygg og uteområder mv. innen gitte frister etter § 11, kan tolkes som en understreking av aktivitetsplikten i § 9. Her er lokale plan- og bygningsmyndigheter gitt et særskilt ansvar for at sikre universell utforming, og tilsynsmyndigheten vil være kommunene, ikke Likestillings- og diskrimineringsombudet. For å sikre kravene til universell utforming innen de foreslåtte fristene, må det stilles krav om at

virksomhetene kartlegger status og følger opp med planer for tiltak som vil oppfylle plikten til universell utforming der dette er nødvendig. For nybygging vil dette kunne integreres i det ordinære plansystemet, men for eksisterende bygningsmasse vil det både kreve regel- og systemendring, se nærmere om dette under § 11 Plikt til universell utforming av bygg og anlegg mv.

Plikt til tilrettelegging

Utvalgets hovedmål med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven er å oppnå reell likhet. Ut fra det menneskerettslige prinsippet om likeverd, er det bl.a. utledet rett til likebehandling og forbud mot diskriminering. Prinsippet om likeverd er grunnleggende for vårt demokrati og det har vært en politisk målsetting å sikre aktiv og full deltakelse for personer med nedsatt funksjonsevne. Manneråk-utvalget dokumenterte i sin utredning at mennesker med nedsatt funksjonsevne møter samfunnsskapte hindrer som begrenser deres mulighet til likeverdig deltakelse i samfunnet, NOU 2001: 22, s 13. Tilgjengelighet er en forutsetning for samfunnsdeltakelse for personer med nedsatt funksjonsevne.

Syse-utvalget har dokumentert på en god måte at det fortsatt er behov for et styrket rettsvern for personer med nedsatt funksjonsevne. Et slikt vern omfatter både diskrimineringsvern og krav om tilgjengelighet. Manglende tilgjengelighet vil kunne utgjøre diskriminering av personer med nedsatt funksjonsevne. Som virkemiddel for å oppnå økt tilgjengelighet foreslår utvalget plikt til generell tilrettelegging eller universell utforming og plikt til individuell tilrettelegging i hhv. §§ 9 – 11.

§ 9 Plikt til generell tilrettelegging (universell utforming)

SRFF mener at forslaget til en plikt til generell tilrettelegging vil kunne bidra til målet om et mer tilgjengelig samfunn. Utvalgets forståelse og definisjon av universell utforming er i tråd med rådets forståelse av begrepet.

Aktivitetsplikten i § 9 første ledd for offentlig virksomhet bør utformes tilsvarende aktivitetsplikten § 3 første ledd. Første setning i første ledd i § 9 bør dermed ha følgende ordlyd: "Offentlig virksomhet skal arbeide aktivt, planmessig og målrettet for å fremme universell utforming innenfor virksomheten."

Når det gjelder begrepet "fysiske forhold", § 9 annet ledd, vil rådet påpeke at det skal tolkes vidt. Syse-utvalget har presisert en vid tolkning av begrepet og lagt til grunn at bygg, anlegg, innretninger, tjenester, produkter er omfattet. Når det gjelder tjenester har utvalget også inkludert informasjon og kommunikasjon som er en forutsetning for bruk av et produkt eller tjeneste, i sin forståelse av fysiske forhold. Rådet mener det vil være nødvendig at en slik vid forståelse blir presisert i forskrift til loven.

Siden den rettslige reguleringen er fleksibel og åpner for skjønn, er det viktig å understreke at formålet med reguleringen, som er å fremme deltakelse og bygge ned samfunnsskapte barrierer, skal legges til grunn i vurderingen i konkrete saker. Operasjonalisering av begrepet universell utforming forutsettes å skje over tid for å kunne ta høyde for utviklingen slik at man unngår å bli låst inne i løsninger som er

foreldet. Funksjonskrav og standarder innenfor de ulike sektorene vil bli utviklet og vedtatt over tid.

En slik dynamisk lovgivning krever særskilt oppfølging og rådet mener at det blir spesielt viktig å sikre systematisk oppfølging og dokumentasjon av utviklingen av funksjonskrav innenfor alle samfunnsområdene. Her trengs en særskilt innsats som vil kreve at et overordnet ansvar legges til et konkret miljø eller organ. Access Board i USA kan her være en modell å ta utgangspunkt i. Dette organet er et sentralt organ med lokalt apparat som har ansvar for utvikling, opplæring og koordinering av funksjonskrav og standarder for tilgjengelighet og universell utforming. Access Board har et særskilt ansvar for å drive frem og fastsette veiledende retningslinjer og funksjonskrav innenfor de ulike områdene, gjennom samarbeid med fageksperter på det enkelte område. Virksomheten deltar også i nasjonale og internasjonale standardiseringsorganer. De veiledende standardene blir etter hvert nedfelt i lovverket, slik at de får rettslig status.

Når det gjelder hvilken type virksomhet som omfattes av plikten til generell tilrettelegging, oppfatter rådet at de nevnte eksemplene i utvalgets innstilling ikke er ment å være uttømmende, men at de illustrerer rekkevidden av plikten. Slike opplister kan være nyttige, og vil kunne fungere veiledende i forskrift eller veiledning til lovteksten. Imidlertid kan annen type virksomhet som ikke nevnes, stå i fare for å prioriteres ned. Et slikt område kan være informasjon og kommunikasjon rettet mot allmennheten. Rådet vil understreke hvor viktig IKT er fordi det både er et tilbud og produkt i seg selv, samtidig som det utgjør en del av en hovedløsning, et tilbud, produkt eller tjeneste. Utvalget redegjør også for at informasjon kan være en betingelse for å kunne benytte en tjeneste. Det avgjørende for bruk av en transporttjeneste er den fysiske utformingen av holdeplassen eller stasjonen, billettautomaten, den fysiske utformingen av selve transportmidlet, informasjonen underveis om stoppesteder. Et annet eksempel på informasjon rettet mot allmennheten og som er en del av virksomhetens alminnelige funksjon er programtilbudet på TV.

Som nevnt er det umulig og heller ikke hensiktsmessig å liste opp alle relevante eksempler. Rådet vil derfor påpeke at formålet med plikt til generell tilrettelegging må være at pliktsubjektene skal ta hensyn til forskjellige brukerforutsetninger og -behov for at virksomheten eller virksomhetens tilbud kan ansees å være tilgjengelig eller praktiseres på en tilgjengelig måte, som sikrer deltakelse for personer med nedsatt funksjonsevne.

Når det gjelder uforholdsmessighetsbegrensningen i § 9 tredje ledd, ser rådet behov for en begrensning av plikten, men er opptatt av at dette ikke blir en unntaksbestemmelse som virksomheter kan påberope seg når kravene om generell tilrettelegging oppleves som en byrde. Rådet støtter utvalgets momenter som skal vurderes for å avgjøre om plikten utgjør en uforholdsmessig stor byrde, men er samtidig opptatt av at unntak skal begrunnes særskilt og at bestemmelsen praktiseres restriktivt. Rådet vil understreke at offentlige virksomheter, som forvalter midler til fellesskapets beste, ikke kan unndras seg plikten til generell tilrettelegging av sin virksomhet rettet mot allmennheten. Det meste av det offentlige tjenestetilbudet ytes i kommunene, og det vil være uakseptabelt om plikten til generell tilrettelegging praktiseres forskjellig mellom kommunene, eller mellom

tjenestetilbud i samme kommune. Tjenestetilbud som ytes av private for eksempel etter konsesjoner eller det offentlige helt eller delvis finansierer tjenesten eller produktet gjennom tilskudd mv, skal plikten til generell tilrettelegging praktiseres strengt. En slik praksis bør også følges opp innen de enkelte sektors konsesjonslovgivning, tilskudds- og/eller andre offentlige finansieringsordninger.

I § 9 fjerde ledd reguleres hva som ansees som diskriminering når personer med nedsatt funksjonsevne "rammes av" mangelfull tilrettelegging. Rådet er opptatt av at brudd på plikten til å sikre universell utforming også må omfatte situasjoner som personer med nedsatt funksjonsevne "kan bli rammet" av. Steder som for eksempel ikke er mulig å oppsøke pga mangelfull tilrettelegging, må også tolkes som diskriminering i §9 fjerde ledds forstand. Plikten etter § 9 tredje ledd må være proaktiv, og oppfølgingssystemet må være tilrettelagt på en måte som fanger opp disse tilfellene slik at man ikke bare er avhengig av individklager. Se nærmere om oppfølging i forhold til eksisterende bygningsmasse i kommentarene til § 11.

Når det gjelder bygg og uteområder rettet mot allmennheten, er boligsektoren ikke dekket av diskriminerings- og tilgjengelighets lovens virkeområde. Rådet vil påpeke behovet for en samlet vurdering av virkemiddelbruken på boligsektoren, og oppfordrer departementet til å initiere et utredningsarbeid som kan munne ut i en helhetlig politikk hvor virkemidlene for å oppnå økt tilgjengelighet i boliger og uteområder sees i sammenheng.

§ 10 Plikt til individuell tilrettelegging

Rådet støtter utvalgets vurdering og forslag om å supplere den generelle tilretteleggingsplikten med plikt til individuell tilrettelegging på enkelte sentrale samfunnsområder. Rådet mener også at for individuelle tilretteleggingstiltak som er helt eller delvis offentlig finansiert skal plikten vurderes strengt. En slik praksis vil ha stor betydning for arbeidslivets område og vil også være i tråd med arbeidsmiljølovens formål og regler om individuell tilrettelegging.

§ 11 Plikt til universell utforming av bygg og anlegg mv.

SRFF er enig med utvalgets flertall om at plikten til universell utforming bør være strengere på enkelte områder, og støtter flertallets forslag til å sette frister for når det enkelte området skal være universelt utformet. Dette vil kunne gi økt tilgjengelighet og bedret mulighet for samfunnsdeltakelse for personer med funksjonsnedsettelse. Rådet vil samtidig påpeke at den foreslåtte dispensasjonsadgangen i §11 fjerde ledd må tolkes restriktivt.

Flertallsforslaget til § 11 omfatter bygg, anlegg og opparbeidede uteområder rettet mot allmennheten som oppføres eller ferdigstilles etter vesentlige endringsarbeider (hovedombygging), og utskiftning av nytt utstyr eller materiell, skal være universelt utformet.

Rådet støtter mindretallets forslag om å utvide § 11 til å omfatte områdene transport og IKT. Manglende tilgang til IKT utgjør en betydelig barriere for store grupper av mennesker med nedsatt funksjonsevne (spesielt personer med syns- og hørselshemninger). Ved å begrense §11 til å gjelde områdene bygg, anlegg og uteområder, kan diskriminerings- og tilgjengelighetsloven få begrenset effekt for disse gruppene. Plikt til universell utforming av IKT og transport bør åpenbart gjelde for nye produkter/anlegg/systemer. Trolig er regulering av nyinvesteringer tilstrekkelig på IKT-området, men på transportområdet er levetiden på en del investeringer så lang at det også er nødvendig med tidsfrister for når eksisterende utstyr/anlegg skal være tilgjengelig. Dette må trolig variere fra område til område. Rådet deltar gjerne i en diskusjon av hva som kan være aktuelle frister på det enkelte område, men ser det ikke som formålstjenlig å komme med konkrete forslag her.

Når det gjelder spørsmålet om at noen oppgaver til plan- og bygningsmyndighetene bør reguleres i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven, mener rådet at sektorprinsippet i utgangspunktet bør gjelde. Imidlertid tilsier behovet for et mer tilgjengelig samfunn en særskilt satsing og fokus, noe som en tidsavgrenset regulering av bygg og anlegg mv. i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven vil kunne sikre. Først etter at fristene for universell utforming utløper, vil det etter rådets vurdering være hensiktsmessig å samle reguleringen i plan- og bygningsloven.

Når det gjelder krav til utbedring av eksisterende bygg og anlegg mv. etter § 11 tredje ledd, vil plan- og bygningsmyndighetene ikke ha hjemmel til å følge opp innenfor dagens regelverk og system for tilsyn og kontroll. Plan og bygningsmyndighetene behandler saker kun etter søknad. Pliktsubjekter, som ikke tar initiativ til ombygging, vil ikke fanges opp med mindre noen leverer en klage. Et slikt vilkårlig system for oppfølging vil ikke være i tråd med formålet i § 11. Siden 95 prosent av landets eksisterende bygningsmasse ikke er forsvarlig med hensyn til tilgjengelighet eller tilstrekkelig brukbar for mennesker med nedsatt funksjonsevne (jf NOU 2005:12), mener rådet at det er behov for både en ny lovhjemmel, og et system som muliggjør oppfølging og kontroll for å sikre universell utforming av eksisterende bygg og anlegg mv.

For å kunne realisere kravet om et tilgjengelig samfunn innen gitte frister, vil det også være behov for en nasjonal strategi. Handlingsplaner med konkretisering av tiltak i tid og omfang og planer for finansiering vil være nødvendig. Arbeidet med tilgjengeliggjøring av eksisterende bygningsmasse vil være et nasjonalt løft, og offentlig myndigheter vil her ha et særskilt ansvar for utvikling og oppfølging av både forpliktende handlingsplaner og finansiering. Eksempler her kan være forslagene til handlingsplaner på ulike samfunnsområder i NOU 2001:22 og den svenske satsingen på å gjøre kollektivtransporten tilgjengelig for personer med nedsatt funksjonsevne. Det svenske samarbeidsprosjektet kalles "Hele resan" og grunnlaget er nasjonalforsamlingens vedtak i 2000 om at kollektivtrafikken skal være tilgjengelig innen 2010. Prosjektets handlingsplan er fulgt opp med årlige bevilgninger.

Ordlyden i § 11 femte ledd om klage er formulert på en måte som kan tolkes innskrenkende slik at personer selv ikke kan klage sin sak inn for nemnden. Ny ordlyd bør derfor være: "Klage over slik dispensasjon kan bringes inn for Likestillings- og diskrimineringsnemnda "også" av representative organisasjoner for mennesker

med nedsatt funksjonsevne. Likestillings- og diskrimineringsnemnda kan treffe vedtak om å oppheve slik dispensasjon.”

Felles ombud

Rådet støtter utvalgets forslag om at Likestillings- og diskrimineringsombudet skal håndheve loven.

Dagens ombud er bl.a. tillagt en veiledningsplikt og pådriverarbeid. Grunnlaget nedsatt funksjonsevne vil være et nytt grunnlag for ombudet. Rådet mener det vil være viktig å trekke veksler på erfaringer og kompetanse fra antidiskrimineringsarbeid som ombudet allerede i dag besitter. I forhold til pådriverarbeidet og veiledningsfunksjonen er det viktig at ombudet både har ressurser og kompetanse til å være en aktiv aktør på alle grunnlagene. Rådet er opptatt at alle grunnlagene er like godt dekket og at nye grunnlag som nedsatt funksjonsevne blir sikret. Ombudet må ha kunnskap og kompetanse om både generell og individuell tilrettelegging som kan sikre personer med nedsatt funksjonsevne likestilling og mulighet til samfunnsdeltakelse. Dette vil være en nødvendig forutsetning for at ombudet bl.a. skal kunne veilede arbeidsgivere og kunne bistå enkeltpersoner med nedsatt funksjonsevne med veiledning i konkrete saker.

I tillegg til å håndheve loven, har ombudet viktige oppgaver som informasjons-, veilednings- og pådrivningsarbeid. Rådet vil påpeke at ombudets ansvar omfatter hele landet og informasjons- og veiledningstilbudet må være tilgjengelig uavhengig av bosted.

Meklingsordning

Rådet støtter forslaget om en nærmere utredning av meklingsordning. Rådet ser i utgangspunktet behov for et tilbud om meklingsordning og ser at det kan være en effektiv ordning i saker om individuell tilrettelegging, der samhandling mellom partene ofte vil gi det beste resultatet.

Imidlertid vil det være en særskilt utfordring at meklingsresultatet ikke skaper rettslig bindende praksis. Forslaget til diskriminerings- og tilgjengelighetsloven er en dynamisk utformet lov som vil avhenge av at rettspraksis vil fastsette funksjonskrav og standarder. Meklingsordning vil ikke først og fremst bidra til standardsetting, men til å løse konflikter mellom den enkelte og for eksempel arbeidsgiver.

Strafferettslig vern

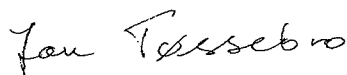
SRFF støtter utvalgets forslag til en sivilrettslig diskrimineringslov. Samtidig oppfatter rådet at likeverdsprinsippet og hensyn til harmonisering av diskrimineringsregelverket i Norge, tilsier at grunnlaget nedsatt funksjonsevne innlemmes i straffelovens §§135a og 349 a. Rådet oppfatter at innlemmingen i § 349 a vil være en viktig supplering

fordi det vil kunne hjemle sanksjoner som inndraging av skjenkebevillingen på grunnlag av utestedsdiskriminering av personer med nedsatt funksjonsevne.

Evaluerings

Siden loven representerer et nytt rettsområde i Norge, er det behov for systematisering av erfaringene med regelverket. Rådet forutsetter derfor at loven etter en tid evalueres, hvor både lovens effekter og håndhevingsapparatets virkemidler og sanksjoner vurderes i forhold til intensjonene.

Med vennlig hilsen

Jan Tøssebro
Rådsleder

for Ellinor Sundseth
Sekretariatsleder